

er Tale, saa hurtigt som muligt, og altsaa uden at henvisse det til Finansudvalget.

Berg: Ja, den ærede sidste Taler sagde, at, hvis Regjeringen havde forelagt et Finanslovforslag for 1881—82 og et dertil sig sluttende Tillægsbevillingslovforslag, maaske af større Omfang end tidligere, kunde man tænke sig, at man kunde være bleven enig om at tage et enkelt Punkt, hvorefter man fra alle Sider var enig, ud til særlig Lovbehandling. Stillingen havde jo ganske vist ogsaa været noget anderledes, hvis denne Fremgangsmaade var fulgt fra Regjeringens Side. Jeg benægter ikke, at der, naar vi havde et Finanslovforslag for 1881—82 og et dertil sig sluttende Tillægsbevillingslovforslag, kunde være fundet et eller andet Punkt, som man, uafhængig af den hele Strid, kunde blive enig om at tage ud med en Afvigelse fra det Sædvanlige; det benægter jeg ikke; men naar Stillingen er den, at det eneste ordinære Finanslovforslag, som Regjeringen endnu har forelagt angaaende Finans-aaret 1881—82 i denne Samling, indskrænker sig til Lov om forskellige Bygningsarbejder ved Charlottenlund Slot, gjælder denne Betragtning i mine Dine ikke længere.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, blev Forhandlingen om Udvalgs Nedsættelse sluttet.

Forslag af Berg om Lovforslagets Henvisning til Finansudvalget

ved toges med 56 St. mod 18.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Lønninger for forskellige under Indenrigsministeriet hørende Embeds- og Bestillingsmænd.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1995—2000).

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Steenstrup: Dersom jeg ikke tog meget feil, udtalte den høitærede Minister ved dette Lovforslags Forelæggelse, at der fra vedkommende Udvalg ikke var kommet nogen Betænkning, og at derfor Forslaget fremlagdes i samme Stikkelse som tidligere. Jeg skal, foranlediget ved denne Dmtale af Forhandlingerne i dette Udvalg, kun værges Udvalget imod, at det ikke har frevet nogen Betænkning. Ganste vist har ingen Betænkning, hverken i forrige eller i næstforrige Samling, været omdelt i Folkethinget, men derimod har en foreløbig Betænkning været tilstillet

Ministeriet, altsaa forsaavidt maa der foreligge en Feiltagelse af den høitærede Minister. Heller ikke har der i nogen af Samlingerne været en kort Tid mellem Betænkningens Afgivelse og Rigsdagens Hjemsendelse. Jeg gjør kun denne faktiske Bemærkning for at fremhæve, at dette Forslag ikke har sovet i Udvalget.

Juel: Det er ingenlunde lysteligt at se de samme Forslag vende tilbage til Folkethinget den ene Gang efter den anden; dette Forslag er jo saaledes en Gengangere Vort Arbejde faar derved Karakteren af et Sisfyusarbejde; men ogsaa det maa jo gjøres, og jeg skal derfor heller ikke for mit Vedkommende blive træt af at fremhæve de samme Ting, som jeg een Gang tidligere har tilladt mig at fremhæve. Der er det Særegne ved dette Lovforslag, at der paa dette Omraade er en Mulighed for at foretage en temmelig betydelig Reduktion i Embedsmændenes Antal. Jeg figter herved til Overvrigheden, til Amtmændene. Som bekendt, have vi i vort lille Land 19 Overvrigheds personer, og det er erkjendt fra mange Sider, ikke alene fra Flertallet i denne Sal, men ogsaa af vægtige, indflydelsesrige Mænd af Mindretallet, at denne Ordning, som er indført efter Enevoldsmagtens Indførelse i 1660, og som har bestaaet uanfægtet til denne Tid, trænger til en væsentlig Reform. Amtmandsinstitutionen blev indført af Kammer skriver Gerbert, tror jeg, han hed, en Lybster, der var indkaldt af Frederik den Tredie, og den har staaet lige siden den Tid. Jeg tror, som sagt, det erkjendes fra alle Sider unbtagen fra det høitærede Ministeriums Side, at der kan indvindes betydelige Bøspareiser paa vort Lønningssubdet. At det høitærede Ministerium ikke har denne Anstuelse, som næres i Almindelighed her i Salen, er udtalt fra Ministerbenten og fremgaar desuden tydelig af den Omstændighed, at Ministeriet ifjor lod en særlig gunstig Leilighed gaa forbi til at indbrage to af de mindste Amtmands embeder, som dengang vare ledige. Jeg tror, at dette maa bestyrke os i, at det høie Ministerium ikke har Kald til at foretage eller til at gaa i Spidsen for denne Reform af vore Embedsforhold, som er fornøden. Jeg tror, at Ministeriet dertil mangler den fornødne Villie, og i Grunden har jeg den Overbevisning, at det heller ikke besidder den fornødne Evne dertil. Thi den høie Regjering er vel sagtyndig i en vis Forstand, men det er dog nærmest et Dilettantministerium; det høie Ministeriums ærede Medlemmer have ikke havt Leilighed til at gennemgaa de forskellige Trin af Administrationen og maa derfor i det Væsentlige støtte sig paa uansvarlige Kræfter, paa sine Underordnede i Centralbestyrelsen, og jeg tror ikke, at noget af det høie Ministeriums Medlemmer har et saa mebsødt, saa udviklet administrativt Talent, at han kunde trænge igjennem paa